

a malými jizvami Vlčího člověka. Čarodějnicví samozřejmě nepřestává kodifikovat jisté transformace stávání se. Vezmeme si román plný čarodějnických tradic jako *Meneur de loups* od Alexandra Dumase: v prvním aktu člověk okrajů přiměje dábla splnit jeho přání za podmínky, že mu pokaždé zruodne pramen vlasů. Jsme v multiplicitě vlasů, vlasy jsou okrajem. Člověk sám se staví na okraj vlků jako vůdce smečky. Poté, když už nemá jediny lidský vlas, učíní z něj druhý pakt stávání-se-vlkem, stávání se bez konce, přinejmenším v principu, neboť je zranitelný jen jeden den v roce. Dobře víme, že mezi multiplicitou vlasů a multiplicitou vlků může být vždy veden řád podobnosti (červená jako vlčí srst), ale zůstává vždy sekundární (vlk transformace bude černý, s jedním bílým chlupem). Je tu vlastně první multiplacita vlasů, již se zmocňuje stávání-se-červeným srstí; druhá multiplacita vlků se naopak zmocňuje stávání-se-zvířetem člověka. Mezi těmi dvěma je práh a vláknko, symbióza nebo přechod heterogenit. Tak fungujeme my čarodějové. Nikoli tak, že bychom sledovali logický řád, ale sledujícíe analogické kompatibility nebo konzistence. Důvod je jednoduchý. Nikdo, ani Bůh, není schopen dopředu říct, jestli dva okraje vytvoří řadu nebo vláknko, jestli určitá multiplacita přejde nebo ne do určité jiné, nebo dokonce jestli určité heterogenní prvky vstoupí do symbiózy, vytvoří konzistentní multiplacitu nebo spoulfungování, schopné transformace. Nikdo nemůže říct, kudy povede linie úniku: zabředne-li a znovu upadne do oidipovského rodinného zvířete, pouhého Pudla? Nebo upadne-li do jiného nebezpečí, jako změni-li se v linii ztráty, záhuby, autodestrukce, Ahab, Ahab...? Známe příliš dobře nebezpečí linie úniku a její nejasnosti. Rizika jsou vždy přítomná, vždy je možná šance se z nich vymannit: v každém případě lze říct, je-li linie konzistentní, to znamená, jestli heterogenity efektivně fungují v multiplacitě symbiózy, jestli se multiplacitivy efektivně transformují ve stávání se přechodu. Vezmeme si následující jednoduchý příklad: x začíná znovu hrát na piáno... Je to oidipovský návrat do dětství? Je to způsob, jak zemřít v jistém druhu sornního zrušení? Je to nový okraj jako aktivní linie, která s sebou ponese jiná stávání se, stávání se zcela odlišná od stávání se či znovustávání-se-pianistou a která uvede transformaci do všech předchozích uspořádání, v nichž bylo x uvězněno? Východisko? Pakt s dáblem? Schizozanalýza nebo pragmatika nemají jiný smysl: utvořte rhizom, ale nevíte, z čeho můžete rhizom udělat, jaký podzemní stonek efektivně vytvoří rhizom nebo stávání se, zalidní vaši poušť. Experimentujte.

To se lehkó řekne? Ale ačkoli tu není preformovaný logický řád stávání se či multiplacit, jsou tu *kritéria* a důležité je, že tato kritéria nepřicházejí poté, že jsou aplikována v daném okamžiku v míře dostatečné k tomu, aby nás provedla nebezpečími. Jsou-li multiplacitivy určovány a transformují-li se prostřednictvím okraje, jenž pokaždé stanoví počet jejich dimenzí, uvažujeme o možnosti rozprostit je na jednu rovinu, kde se okraje střídají vytvářujícíe přerušovanou linií. Taková rovina tedy „redukuje“ dimenze pouze zdanlivě; neboť je všechny shromažďuje do té míry, že do sebe zapisuje *ploché multiplacitivy*, a přesto s *rostoucími nebo klesajícími dimenzemi*. Lovcraft se snaží vyslovit poslední slovo čarodějnicví grandiozními a zjednodušenými termíny: „Vlny zvětšily svou sílu a odhalily Carterovi multiformní entitu, jejíž byl jeho aktuální fragment pouhou nepatrnou částí. Ukázaly mu, že každé zobrazení v prostoru je jen výsledkem přetínání rovinou nějakého odpovídajícího a vícedimenzionálního zobrazení, jako je čtverec řezem krychle a kruh řezem koule. Stejně tak jsou krychle a koule, trojdimenzionální zobrazení, řezem odpovídajících čtyřdimenzionálních forem, které lidé znají jen z dohadů a snů. Tato čtyřdimenzionální zobrazení jsou řezem pětídimenzionálních forem a tak dále, až k nedostížitým a závratným výškám archetypálního nekonečna...“ Dáleka toho, aby redukovala dimenze multiplacit na dvě, řече je *rovina konzistence* všechny, protiná je, aby umožnila koexistenci tolika multiplacit a jakékoli dimenze. Rovina konzistence je průsečíkem všech konkrétních forem. Také jsou všechna stávání se stejně jako kresby čarodějů zapsána na rovině konzistence, jež je poslední Branou, kde nacházejí své východisko. To je jediné kritérium zabranující jim uváznout nebo se změnit v nicotu. Jediná otázka je: dochází stávání se až tam? může multiplacita takhle zplodit a konzervovat všechny své dimenze, jako květina, která by strávila celý život suchá? Lawrence ve svém stávání-se-želvou přechází od nejzapatulejší zvířecí dynamiky k čisté abstraktní geometrii želvoviny a „sekcí“, aniž by přesto cokoliv z dynamiky ztratil: tlačí stávání-se-želvou až k rovině konzistence.¹ Všechno se stává nepositivnějším, všechno je stáváním-se-nepozorovatelným na rovině konzistence, ale právě tam je nepozorovatelné viděno, slyšeno. Je to Planomén, nebo Rhizosféra, Kritérium (a ještě jiná jména, podle růstu dimenzí). Podle *n* dimenzí tomu říkáme Hypersféra, Mechanosféra. Je to abstraktní zobrazení nebo spíše,

¹ Viz David Herbert Lawrence, první a druhá báseň v *Želvách*.